

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | Een koor. Een regenboog aan sjaals en muziekinstrumenten. En een heuse stationsklok. In het Nederlandse Alblasterwaard verdween dat alles in een tourbus, die koers zette naar vier parochies in vier Vlaamse provincies. Onder meer in de Sint-Anna Ten Drieënkerk in Antwerpen bezong het Nederlandstalige gospelkoor Chananja de treinreis van het leven. Die trein rijdt van station Kracht naar station Zegen. En van Liefde naar Rust en Reflectie. Vandaar wellicht de spiegels. Zitten we zelf nog op het juiste spoor?

In de ban van de vissersring

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Mijn zoon, u moet wel een boeiend beroep hebben”, sprak paus Joannes-Paulus II tot Georges Menager, fotoreporter bij *Paris Match*. „U mag toch ook niet klagen, heilige Vader”, antwoordde Menager. Meermaals trok ik in het spoor van de reizende paus op met Georges Menager. Die hield eraan zich op elke reis persoonlijk bij Joannes-Paulus present te melden. „*Salut Saint-Père, ça va?*”, riep hij de kerkleider toe. „Dag heilige Vader, alles kits?”, terwijl hij met de hand tegen zijn Australisch bushoedje tikte. Waarop Karol Wojtyła vriendelijk gromde.

Ik moest aan Georges denken toen paus Benedictus de wereld verraste met zijn aankondiging dat hij wilde aftreden. Televisiebeelden van paus Franciscus op bezoek bij de emeritus paus toonden hoe vermoeid en oud Benedictus XVI was geworden. De verantwoordelijkheid voor de Kerk moet op onze dagen ontzettend wegen op mensenschouders.

Natuurlijk was de Poolse paus uit een ander hout gesneden, maar over wat Karol Wojtyła bewoog om zijn pontificaat tot het einde uit te oefenen, schrijft de gewezen verslaggever religieuze zaken van *Le Monde* Alain Woodrow dat Joannes-Paulus II ervan overtuigd was dat het feit in 1981 de aanslag te hebben overleefd, een teken was dat hij tot zijn levenseinde op post moest blijven.

Kardinaal Bergoglio was nog maar net tot paus gekozen, of in het Nederlandse praatprogramma *Pauw & Witteman* kwam de Argentijnse junta al op tafel. Het heette dat Bergoglio, als provinciaal van de jezuïeten, niets zou hebben ondernomen om twee medebroeders, die de bevrijdingstheologie genegen waren, uit de klauwen van Videla's moordende politie te houden. Er werd zelfs gesuggereerd dat de twee „vermoedelijk” boven de zee uit een vliegtuig waren gegooid. Indien de redactie van *Pauw & Witteman* vooraf Wikipedia had bekeken, zou ze geweten hebben dat de twee vijf maanden na hun verdwijning waren teruggevonden. En dat één ervan nog altijd in een Duits klooster verbleef.

De toestand in Latijns-Amerika was complexer dan vandaag wordt gedacht. Aanhangers van de bevrijdingstheologie werden vaker uitgespeeld tegen de kerkelijke hiërarchie. Toen Joannes-Paulus II in de jaren 1980 Peru bezocht, bestond de dreiging dat de maoïstische strijders van het Lichtend Pad zouden toeslaan. Wim Wylín van BRT-radio en uw dienaar deelden er als verslaggevers in Lima een ruime cel in het eeuwenoude dominicanenklooster. De guerrillero's van het Lichtend Pad bliezen pylonen van het elektriciteitsnet op, met als gevolg dat de stroom ontzettend duur was. Daardoor ook was Radio Santa

Rosa, de vrije radio die vanuit de kerktoren van het klooster uitzond, onbetaalbaar geworden en waren de paters verplicht zendtijd te verhuren. Dat deden ze aan een marxistische groepering, met als gevolg dat op antenne het rozenhoedje werd onderbroken voor een paternoster van marxistisch-leninistische fraseologie.

Op een avond hoorden we dat de wagen met de paus, op weg naar de nuntiatur waar de paus zou overnachten, plotseling had versneld en een andere richting uit was gereden. De strijders van het Lichtend Pad hadden, hun naam getrouw, op de heuvels en zichtbaar voor de hele stad een kruis van stro in brand gestoken en spandoeken ontrold waarin de paus werd verweten de bevrijdingstheologen in de weg te staan.

Collega's van het Amerikaanse nieuwsmagazine *Time* waren in Lima op zoek naar de bekendste Peruaanse bevrijdingstheoloog, Gustavo Gutiérrez, maar de priester bleek onvindbaar, ondergedoken omdat hij niet de 'antipaus' wilde spelen die een deel van de wereldpers van hem had gemaakt. Groot was onze verbazing toen 's ochtends naast Wim en mij in de kloosterrefter een man zat te ontbijten die zichzelf voorstelde als Gustavo, die nog in Leuven had gestudeerd. *De Standaard* en *Actueel* hadden een interview in mondiale exclusiviteit. 99